

בעזהש"ת

שיעור בספה"ק אור המאיר

מפי הגה"ח
רבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

• פרשת קדושים •

בענין 'קדושים תהיו' - המשמעות של להיות קדוש ליהודי פשוט

לקבלת הגליון בדוא"ל
ולכל שאלה / הערה על השיעורים
ולענייני הפצה
ו/או לשאלות נוספות אל מו' הגה"ח רא"מ אלתר שליט"א
בחסידות ודרכי העבודה
ניתן לשלוח לכתובת המערכת
מכון 'תורת א"ם'
tam52511@gmail.com

או בפקס - 077-3181588
...

חדש! ניתן לשמוע את השיעורים השבועיים גם בקו דברי אמת ואמונה בשלוחה 3

ארץ ישראל - 5265*
(או 02-5011430)

ארה"ב 518-329-9186

אירופה 44-3303-9004-84

בשלוחה ייעודית זו מופיעים גם שאר שיעורי הרב שליט"א
בספרי פרי הארץ, תומר דבורה, שער היחוד והאמונה,
ושיעורים נוספים למועדים ונושאים שונים

עימוד ועיצוב:
ואנוהו
05331.05646

תוכן הענינים

התענוג מעבודת הצדיקים לדמות צורה ליוצרה הביאה את הרצון לבריאת העולם.....	ג
התפשטות אורות העליונים עד למדרגות הנמוכים תענוגות בני אדם.....	ג
בכל מקום שנותנים הצדיקים עיניהם הם רואים רק את האלקות המלוכש שם.....	ד
המדרמה צורה ליוצרה ראוי קדוש יאמר לו.....	ה
כל אחד משיג ומתקן בעליונים כפי אחיזת נשמתו בקומת השכינה.....	ה
עשה שבעים תיקונים בם תיקן העליונים.....	ו
אין שני אנשים השווים במעלתם.....	ז
אפילו משה רבינו לא זכה לעמוד במדרגות שלמעלה ממנו.....	ח
משה רבינו היה יכול לברוא עולמות.....	ח
משה רבינו זכה לביטול הבחירה על ידי עבודתו.....	ט
'דבר אל כל עדת ישראל ואמרת עליהם קדושים תהיו' - כל העושה את שיעורו בעבודת ה' בתמימות, מדרמה צורה ליוצרה וראוי לכנותו קדוש.....	י
במצות תלמוד תורה משתנה החיוב מן התורה כפי מדרגת כל אחד ואחד.....	י
העבודות האמיתית לה' לעבוד את ה' ולא לרצות מדרגות.....	יא
צריך לשאוף לנצל את מדרגתו ולא לעלות מדרגות.....	יב
אף ש'קדוש יאמר לו' אינו עומד "במעלה גבוהה" כי קדושתו למעלה מקדושתכם.....	יב
'כי קדוש אני ה' אלקיכם' - הקב"ה השרה קדושתו ואלקותו על כל אחד מישראל.....	יג
חיל ורעדה יאחז את האדם באמרו 'אלקי' - אלוך שלי.....	יד
הקדושה נמדדת במילוי יכולות האדם ולא במדרגתו הרוחנית.....	יד
קדושת כל יום נמדדת כפי מדרגת האדם באותו היום בלי שייכות למדרגתו בימים אחרים.....	טז
'תדיר קודם' מצד נחיצותו יותר.....	טז
כל אחד יכול לקיים כיבוד אב ואם.....	טז
כיבוד אב ואם בפנימיות - כיבוד הקב"ה וכנסת ישראל.....	טז
מצות שמירת שבת שווה לכל, כל אחד לפי שיעורו.....	יז
ביאור 'כל האומר ויכולו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית'.....	יז

על ידי המצוות השווים לכל נפש שורה אדנותו ואלקותו על כל אחד מישראל	
וקדוש יאמר להם.....	יח
'כל השומר שבת כהלכתו' - כל המקדש שבת כראוי לבחינתו.....	יח
שמירת שבת הינה תיקון כללי על כל פרטי העונות ומהפכת את האדם מרשע לקדוש.....	יט
'הלא אם תיטיב שאת' - שאת נוטריקון שבת אם תשמור.....	יט
'כל האומר פרק שירה בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא' - אינו תלוי באמירה לבד.....	כ
דומם צומח חי יש להם שורש למעלה, ושייכותם למקורם תלוי בעבודת האדם.....	כ
עבודת אמירת פרק שירה לחבר את הנבראים לשירתם במקורם.....	כא
פרק שירה של בעלי חיים הטמאים נעשית על ידי עבודת האדם להפרידם ולהרחיקם.....	כב
אין אמצעות בדבר, או שנעשה מרכבה לקדושה או ח"ו לטומאה.....	כג
'ואלהי מסכה לא תעשו לכם' - כשפונה למחשבות לא טובים נעשה בעצמו מרכבה ומסכה לאלהים אחרים.....	כג
'אני ה' אלקיכם' - על ידי הטבת הדרכים נעשה ה' אלוך שלכם.....	כד

פרשת קדושים

בענין 'קדושים תהיו' - המשמעות של להיות קדוש ליהודי פשוט

התענוג והשעשועים שיהיו לו מעבודת כלל ישראל בכל הדורות זה היה הרצון הקדום שבשבילו נברא העולם.

ומעלת עבודת נשמות הצדיקים שמכך יש לקב"ה תענוג ושעשועים, הוא, שגדול כחם לדמות הצורה ליוצרם, שביכולתם למצוא בתוך העולם הגשמי והחומרי, הגס והעבה, להפשיטו מצורתו זו וללמוד ולהוציא ממנו את ההיפך לגמרי, את החיים הרוחניים והאמתיים, למצוא בקרבו את ה' מחיה החיים. וזהו העבודה לדמות צורה ליוצרה. ואלו מכלל ישראל המתנהגים כראוי, ורוצים ומחפשים ודבקים בו יתברך בתוך העיסוק בבריאה, הם הצדיקים שנמלך ה' בנשמותיהם ובתענוג שיקבל מהם, לברוא את העולם.

התפשטות אורות העליונים עד למדרגות הנמוכים תענוגות בני אדם

ובכך רמזנו מזה כמה פעמים מהות הענין, היינו, בהיות להם בחירות השכל

'וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם' (וי, 6 ב). ולבאורה יש להבין למה הוצרכה הקהלת כל עדת ישראל בפרשה זו, בשונה משאר פרשיות התורה, ודברי חז"ל (ויק"ר נד, ט) ידוע שהטעם שבמצוה זו הקהילו את כל עדת בני ישראל כי רוב גופי תורה תלויים בה, שיש מצוות רבות הכתובים בזה הפרשה.

התענוג מעבודת הצדיקים לדמות צורה ליוצרה הביאה את הרצון לבריאת העולם

והנראה, כי הנה כבר נודע, עיקר הרצון שעלה ברצונו הפשוט לבריאת העולם, הוא כי ישראל עלו ברצון הקדום לברוא העולם בשבילם (צ"ר ב, ד), 'בראשית ברא אלקים' - 'בשביל ישראל שנקראו ראשית' (ס"י בראשית ב, 6), והכל בשביל התענוג והשעשועים שצפה הקב"ה מראש כל הדורות לקבל מנשמות הצדיקים שבכל דור ודור, שראה הקב"ה מראש את

בנבראים התחתונים שבעולם הזה את הגשמיות, אלא להיפך, מחפשים איך ניתן למצוא בגשמיות את הרוחניות, ולא להנאת עצמם כלום, כי אם להעלות התפשטות האורות למקורם ושרשם מקום האחדות, ההבנה במשמעות הרוחנית של כל דבר ודבר גשמי מחזירתו לאחדותו יתברך, כי כל עוד שהאדם משתמש בצורכי העולם הזה כישות נפרדת, בשביל הנאת עצמו, הרי הוא מנתק בכך את אותם הדברים שישימו את מציאותו העצמית הנפרדת ואילו כאשר האדם משעבד את כל צרכיו הגשמיים לעבודת ה', הרי הוא מחזיר את כל הדברים למקום האחדות, לאחדותו יתברך.

ותחילת העבודה המעשית בזה הוא לאכול ולשתות ולישון לשם שמים, ולאחר מכן ניתן לעלות לעבודה שמעבר לזה, למצוא בכל דבר את משמעותו המיוחדת שניתן ללמוד ממנו עבודת ה', וכן ניתן לעלות על זה הדרך מדרגות על גבי מדרגות, כל אחד כמה שביכולתו לעלות ולהתעלות.

כי כחם של צדיקים ועינים להם לראות אל כל מקום שנתנו עיניהם רק אלקות המלוכש לשם, בכל דבר גשמי, בכל נקודה ופעולה ויש וגשם של הבריאה, הצדיקים רואים רק את הכוח הרוחני של הקב"ה המהווה אותו, וממילא מפשיטין מצורה גשמיות ומלבישים צורה רוחנית, כי כאשר

להשיג אורות עליונים שנתפשטו מרום המעלות עד מדרגות הנמוכים תענוגות בני אדם, כגון אכילה ושתיה ושינה ושארי פרטי תענוגים שיש בעולם, העבודה 'לדמות צורה ליצרה' תחילתה בהבנה שלכל תענוג גשמי בעולם הזה ישנו שורש רוחני עד רום המעלות. באכילה ושתיה גשמיים רואים הם את בחינת 'אכלו רעים שתו ושכרו דודים' (שיר השירים ה ב), והשינה אצלם היא עליית הנשמה למעלה, 'בידך אפקיד רוחי' (תהלים נא ו), והנשמה 'בשעה שאדם ישן היא עולה ושואבת לו חיים מלמעלה' (נר"י י ט). וכל הדברים שמברכים ומודים עליהם את ברכות השחר יש להם קומה עליונה במשמעות רוחנית, 'זוקף כפופים' על הזקיפה הרוחנית, 'המעביר שינה מעיני' ברוחניות, וכו', ועל דרך זה לכל פרט ופרט בבריאה יש מהות רוחנית. ובהבנה שאכן יש קשר בין השורש הרוחני שברום המעלות לבין התענוג הנמוך שבעולם הזה, למרות שזה נראה מוזר ורחוק בתכלית מאחר שהתענוג הגשמי נתפשט להיות בצורה ההפוכה בתכלית משרשו.

בכל מקום שנותנים הצדיקים עיניהם הם רואים רק את האלוקות המלוכש שם

והמה בצדקתם מעשיהם בהם הכל כחכמה ודעת, להשיג עליון מהתחתון, הצדיקים אינם מחפשים

הצורה, והצורה להפוך את הצורה חזרה ליצורה הוא על ידי בחינת החכמה, כי בבחינת החכמה לא היה שבירה ככתוב (איו"ד 7 כ"א) "ומתו ולא בחכמה". וזה הטעם שלימוד והבנת רוחניות וספרים המעוררים לעבודת ה' יש שייכות לאדם יותר מלחיות זאת בנוגע לפועל, כי בחלק החכמה לא היה שבירה. והעבודה האמיתית היא להצליח להכניס את החכמה בתוך עולם השבירה, להיות קדוש ומובדל גם בתוך חיי העולם הזה, לא להימשך אחרי ענייני העולם, שענייני החומר לא ישפיעו על האדם, אלא להיפך שהאדם ישפיע וימשוך את דברי העולם הזה לעבודתו יתברך, ולכן העובד עבודה זו נקראת קדוש.

כל אחד משיג ומתקן בעליונים כפי אחיזת נשמתו בקומת השכינה

והנה אפילו מי שמעשהו בחכמה ורעת להעלות הכל אל השורש, שמצליח לחיות את ה' בתוך מעשיו, וזוכר את סיבת ביאתו לעולם הזה גם בהיותו עוסק בחיי החומר, עם כל זה אינו יכול להשיג יותר מבחינת אחיזת נשמתו בקומת השכינה, כי אם כל אחד ואחד מישראל לערך בחינתו ואחיזת נשמתו - כמו בן גורם

מבינים באמת שלדבר יש מהות רוחנית אזי ממילא מחזירים את אותו הדבר למקורו, וזהו שמדמים צורה ליצורה.

המדמה צורה ליצורה ראוי קדוש יאמר לו

ואיש אשר אלה לו קדוש יאמר לו, וראוי לכנותו בשם קדוש, החי את חיי עולם הזה בצורה כזו שבכל נקודה בעולם הזה מוצא הוא את נקודת התכלית ורצון ה' שבזה, הרי הוא מחזיר כל נקודה מהעולם הזה לה', ולכן יש לכנותו "קדוש", ומב' טעמים: א' קדוש בלשון הקודש פירושו מופרש ומובדל, ומי שבעת עיסוקו בענייני העולם אינו שקוע בתוכם אלא נשאר מבחוץ ובוה מרים את הבריאה הרי הוא קדוש, מופרש ומובדל. ב' ספירת החכמה נקראת קדושה, ולכן מי שמוצא את החכמה בכל נקודה בבריאה נקרא קדוש. והא בהא תליא, כי בשביל למצוא את נקודת החכמה שבבריאה מוכרחים להיות מובדלים ומופרשים מהחומר, האפשרות לראות את האלוקות שבעולם, היא רק על ידי שלא שקועים בתוכו, וכפי שאמרו צדיקים "עולם עולם, כמה יפה אתה למי שנמצא מחוץ ממך".

וביאור זה ביתר עומק, זה שהאכילה והשתיה ושאר ענייני העולם הזה התגשמו נהיה בעקבות 'שבירת הכלים', שבכך כל הדברים נהפכו ממהותם לדברים מגושמים בעולם

שביכולתו להשיג זאת בשכלו ומוחו בלבד, אלא על ידי זה הרי הוא מתקן בכך בעליונים.

עשה שבעים תיקונים במ תיקן העליונים

על רשב"י כתב הבן איש חי (פיוט ז'אמרתס כה לה) 'עשה שבעים תיקונים', ולכאורה רשב"י אמר וחידש שבעים תיקונים, ומה שייך לשון עשיה בכך. אלא רשב"י שהשיג שבעים תיקונים לא היה זה השגה בלבד, אלא הוא עשה בכך שבעים תיקונים, כי כפי ההשגה נגרם תיקונים בעליונים, וזהו 'עשה שבעים תיקונים במ תיקן העליונים', כל השגותיו הנפלאים של רשב"י בשבעים תיקוני הזוהר, נעשו בבחינת עשיה ממש, שנהפכו להיות חלק מהבריאה.

ובמו כן כל אדם העובד את ה' נכון, כפי השגתו ושורש אחיזת נשמתו, כל עבודתו נעשית חלק מהבריאה, ונהפך להיות עשיה בעולם הזה. כאשר האדם לומד לעבוד את ה' בספרי קודש, ומנסה להכניס זאת בתוך חיי המעשה, להתנתק בעוד נקודה מן הגשמיות, גם בהיות הגשמיות מושכת אותו אליה, הרי הוא מצליח להיות קדוש, אזי הוא גורם בכך תיקונים למעלה, לא רק בשורש נשמתו, אלא כביכול הרי הוא מתקן את קומת השכינה, את התגלות ה' וכבודו יתבר.

תיקונים למעלה, ויכול להעלות התפשטות האורות למקום אחדותם.

השכינה היינו התגלות כבוד ה' בעולם, ויש לשכינה קומה שלימה, וכל בני ישראל הינם אברי השכינה, ישנם יהודים הממוקמים ברגלי השכינה, והם אלו שמוליכים ומפרסמים את כבוד ה' בעולם, ואלו העוסקים בהליכה ממקום למקום לפרסום כבודו יתברך, ויש כאלו שעיסוקם בכבוד ה' בידיהם, ויש בלב וברגשות, ויש במוח ובמחשבה, וכיוצא בזה לפרטי פרטים. וכמו כן בקומת הדוקות, דורות הראשונים היו שייכים למוח, היה להם שייכות לעצם המחשבה, ואילו דורות שלנו המאוחרים, שייכם לסוף של הסוף, לעקבתא דעקבתא.

ואין אדם יכול להשיג מעבר למיקומו ואחיזת נשמתו בקומת השכינה, אולם כל מה שהוא כן משיג ביכולתו לתקן כזאת בעליונים, לגרום בכך לתיקונים למעלה ולהעלות את התפשטות האורות למקום אחדותם. אין דבר שהאדם יכול להשיגו ואינו יכול לתקנו, ואין דבר שיכול לתקנו ואין ביכולתו להשיגו.

וזוהו יסוד גדול בעבודת ה' של כל אחד, מצד אחד האדם צריך לדעת שאין לו מה לנסות להשיג דברים שמעבר לקומתו והשגתו, אבל מאידך צריך האדם לדעת שכל מה שכן שייך לשכלו והשגתו יש לו להשקיע בזה מאד, כי לא רק

קונטרס לחכמת האמת עמ' רס [מהדורת יריד הספרים]), שההכרח לכך מהבנת מהות רוחנית, שבגשמיות יתכן שיהיה אותו דבר בדיוק כמה פעמים, אבל במהות רוחנית ככל שזה אותו דבר אם כן הרי זה אותו דבר. וכשם שלא יתכן שרעיון שכלי באור המאיר יתפצל לשנים, כי זהו רעיון שכלי אחד, ניתן להדפיס את אותו רעיון בשני דפים בגשמיות אבל זה ישאר בשניהם אותו רעיון, כי לא ניתן להכפיל את אותו רעיון שכלי לשניים, ניתן להביא רעיון שכלי נוסף אבל לא להכפילו, (ע"ע שם וינסח השואל ומשיב אות ק, וקונטרס לחכמת האמת ד"ה נוסח ארון עולם). והרי הנשמה הינה מהות רוחנית, רעיון מסוים של תוספת גילוי שכינה, ואם כן לא יתכן שיהיו שני נשמות אותו דבר, אילו יהיו שני נשמות אותו דבר ממילא זהו נשמה אחת, שהרי זה מהות אחת. והבן. ישנם נשמות הדומות מאד זה לזה, כי שניהם קרובים מאד במדרגתם, אבל מוכרח שלכל אחד מהם יהיה נקודה אחת. ובהרחבה יותר, גם אין רגע הדומה לחברו מעת בריאת העולם, אבל בכללות כל רגעי אותו אדם באים לחדש את המהלך הפרטי שלו בבריאה.

בי מעלות מעלות יש במדרגות הקדושים, וכל אחד מישראל יש לו אחיזה בריבוי המעלות קדושות, לכל אחד יש אחיזה בהרבה מעלות קדושות כפי הצורך לעשיית שליחתו במהלך ימי חייו בעולם הזה, ובמהוה כפי אחיזתו

ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים (נדרות ה, ט), לערך קט שכלו והשגתו, ועם כל זה קדוש יאמר לו, לא משנה כמה האדם עושה, ככל שעושה כפי אחיזת נשמתו הרי הוא מתקן בכך, והעושה הרבה אבל פחות מכפי השגתו הרי הוא מתקן פחות מהעושה מעט אבל כפי השגתו, לערך קדושתו שמקדש ומטהר פרטי חושיו ומלא קומתו להשראת אלקות, כמה שהאדם מצליח שכל חלקי גופו, כל חושיו וכוחותיו, יהיו משועבדים לעבודתו יתברך שמו, כמו בן קונה בעצמו שם קדושה.

אין שני אנשים השווים במעלתם

ומעתה תבין לדעת אשר חכמים הגידו (ויק"ר כד, ט) "קדושים תהיו, יכול כמוני, תלמוד לומר 'כי קדוש אני', קדושתו למעלה מקדושתכם'. ולכאורה צריך להבין דברי חכמים ורמזותם, מה הכוונה ב'קדושתו למעלה מקדושתכם'.

אמנם על פי הנ"ל יתבאר שפיר, כי הנה מיום ברוא ה' אדם על הארמה, מבריאת אדם הראשון, לא היו עדיין שני אנשים לחיותם שוה בדומה אחד בבחינת מעלתם, אין איש הדומה לחברו בעבודתו בהשגתו ובמציאיותו, וכן כתב רבינו בכמה מקומות (פסח ד"ה ברוך המקום, רות ד"ה ותאמר לה, ועוד), **וביאור הדבר כתב הרה"ק ר' ברוך מקאסוב** (ע' עמוד העזרה וינסח השואל ומשיב אות ק,

שהם שני קומות של אותה בחינה, שאי אפשר לבוא למדרגת ישראל בלי לעבור את מדרגת יעקב מקודם. וצריך תלמוד.

אפילו משה רבינו לא זכה לעמוד במדרגות שלמעלה ממנו

ובא וראה מי לנו גדול מרבן של כל הנביאים נאמן ביתו משה רבינו, מצינו בזהר חדש (ב, ט"ז) 'ורוא דא' וקראתי בשם ה' לפניך וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם' (שמות לג, יט), לית מאן דיקום בהון ובשמהן דלהון, ולא אתגליין למיקם בארחייהו, ועל דא לא קאים משה עלייהו, בנין דהוון מקדמת דרגא דילה, ועל דא לא קאים בארחייהו, - אין מי שיעמוד בהם ובשמות שלהם, ולא התגלו לעמוד בדרכיהם, ועל כן לא עמד משה עליהם בגלל שהיו מקודם ומעל למדרגה שלו, ולכן לא עמד בדרכיהם].

משה רבינו היה יכול לברוא עולמות

ואם בהאי"ש משה נאמן ביתו (נמדנר יב, ז), אשר איתא בדבריהם שהיה יכול לברוא עולמות כמוהו יתברך. ענין זה אינו כתוב במפורש בזה"ל, אולם ז"ל הילקוט שמעוני (פסולותן משלט): "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא", הראיתיו מה למעלה מה למטה, מה לפניו מה לאחור, מה שהיה ומה עתיד להיות. משל למה הדבר דומה, למלך שהיו לו אפוטרופין הרבה, זה ממונה על חפץ זה [וזה ממונה על חפץ

בקומת השכינה יכול להשיג ולתפוס אלקותו יתברך באמצעות פעולותיו ומדריגותיו, על ידי מעשיו לימודו ורגשותיו, ולא יותר אפילו כמלא נימא, אפילו טיפה אחת יותר מאחיותו בקומת השכינה אינו יכול להשיג.

ומה שיש דברים שהאדם קונה רק על ידי מאמץ ויגיעה, זהו מפני שבכדי שיבוא למלאות את קומה השלימה שלו ישנם דברים שנדרש בעבורם מאמץ מוגבר, שרק על ידי תכלית העבודה מגיע האדם לשלימותו, אבל כל זה בכלל אחיזתו בקומת השכינה.

אולם מבואר בספרי קודש, שכאשר האדם בא לשלימותו מוסיפים לו עוד מדרגה בעבודת ה', וכן מבואר שיעקב אבינו כאשר סיים את עבודתו בבחינת יעקב זכה לקבל מדרגה נוספת של שם ישראל, והגר"א מבאר שלכן בדורות הראשונים היו כאלו שהיה להם כמה שמות, כגון מרדכי שנקרא פתחיה (שקלס פ"ה מ"ב), רבי מאיר רבי נהוראי שמו (עיוניו י"ג), 'הוא איסי בן גמליאל הוא איסי בן מהללאל, ומה שמו, איסי בן עקביה שמו' (פסחים ק"ג), שכאשר סיימו את עבודתם הראשונה זכו לקבל מדרגה שניה. וצריך עיון, האם קבלו מדרגה אחרת שלגמרי לא מקומתם הרוחנית, או שזהו מדרגה עמוקה יותר בקומתם הרוחנית, ויעקב וישראל מבואר בספרים

אם כן, זה עיקר תכלית הבריאה לזכך החומר עד שישוב בשרו גם לרוחני ולכלי חזיון בכבוד אלקים וכו', ע"ש.

וקדמו הערבי נחל (פר' צהלותך דרוש 6), וז"ל: 'משה רבינו עליו השלום כשהגיע למדרגתו בטל ממנו הבחירה והרצון ותאוה, כידוע כי בהגיע אדם למדרגה זו בטל ופסק היצר הרע מכל וכל, כנודע שנזדכך גופו של משה רבינו עליו השלום יותר מנשמת שאר בני אדם. אכן אף על פי שבטלה הבחירה ממנו אפילו הכי היה לו שכר על כל מעשיו הטובים, כיון שהוא עצמו בגודל עבודתו בא למדרגה הזו'. [ובשפת אמת (האזינו מל"ז, וצ"מ) 'גם זה בכלל הבחירה שניתן לאדם - שיוכל לבחור להיות ברשות הבורא יתברך ושיקח ממנו הבחירה'].

וכתב עוד הערבי נחל: 'ולטעם זה אין בכל הדורות צדיק במדרגת משה רבינו עליו השלום, דאם כן יתבטל הבחירה, רק בזמן משה רבינו עליו השלום היה מוכרח שיגיע הוא למדרגה זו, מצד שהיה צורך העולם אז לקבל התורה, ולעשות המופתים ההמה שעשה כדי שיתקע האמונה בלב ישראל, שכל המעשים האלה בלתי אפשר היה להעשות רק על ידי צדיק כמשה, ולזה אמרו במדרש (ש"מ"ג א, ג) שאמר הקדוש ברוך הוא למשה רבינו עליו השלום אם אין אתה גואלם אין אחר גואלם, ולכן הוכרח

זה] ואחד ממונה על כולן, כך יש מלאך ממונה על האש וזה על הברד וזה על הגובאי ומשה שלט בכולן. משל למה הדבר דומה, לעשיר שקנה קרקעות וכותב אונאות [שטר ייפוי כוח על הכל] לשם אחר, אמרו עכשיו הוא אומר שלו הם, אמר ליה נאמן הוא, כך הקדוש ברוך הוא ברא העולם מתוך התורה וקראה לשמו של משה שנאמר 'זכרו תורת משה עבדי', א"ל עכשיו יהא אומר אף אני שותף בעולמי, אמר הקדוש ברוך הוא 'בכל ביתי נאמן הוא'. עכ"ל. ומקור הדברים מהאלשיך (נמנ"ג ס"ט) בשם רז"ל, וז"ל: 'וכאשר הפליגו רבותינו ז"ל בזה, כי לא היה דבר שלא ראה למעלה, והיה יכול לברוא עולמות'.

משה רבינו זכה לביטול הבחירה

על ידי עבודתו

ומענין לענין, במשך חכמה (הקדמה לשמות) כתב, וז"ל: השם יתברך שלל ממנו [ממשה רבינו] הבחירה לגמרי, ונשאר מוכרח כמלאכים, והטעם שהתכלית הוא הבחירה, שבלא בחירה אין מעלה על האדם יותר מכל הנמצאים וכו', אבל האמת כי כל העיקר הוא לנצח הבחירה וכו', שמשה שמצד עצמו עמל ויגע כל כך, עד שהעלה עצמו למדרגה הגבוהה שבמדרגות שיבטל הבחירה, אם כן זה עיקר תכלית האנושי, השלימות היותר האפשרי, לכן זכה שיבטל הבחירה,

'מדרמה הצורה ליוצרו', וראוי לכנותו בשם 'קדוש' כנוכח.

ואדרבה, מאחר שאפילו משה רבינו אינו יכול לבוא לשלימות ההשגה, וגם ביחס אליו יש דברים שאין מחשבתו יכולה לתפוס, אלא שעשה את כל אשר ביכולתו עד ביטול הבחירה, נלמד מזה שגם האדם הפשוט ביותר כל שעושה את מה שהוא יכול בשלימות, גם הוא נקרא קדוש, ו'כולם קדושים' בשווה, כל מי שעושה את המוטל עליו בתכלית השלימות הרי הוא קדוש, וכל אלו העושים את המוטל עליהם נמצאים באותו מקום בווה, עד שאין הבדל בין האדם הפשוט העושה את שלימות עבודתו למשה רבינו ביחס לענין זה של עשיית שלימות העבודה שלו ומילוי אחיזתו בקומת השכינה. ולכן 'לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין ליבטל ממנה' (צות פ"ג מט"ו), כי מוטל על כל אחד רק את חלק עבודתו, אבל את חלק עבודתו מוטל עליו לעשות בתכלית השלימות.

במצות תלמוד תורה משתנה החיוב מן התורה כפי מדרגת כל אחד ואחד

רעיון זה שישנם דרגות, והכל תלוי לפי מה שהוא האדם, קיים לא רק בחלק הפנימי בתורת החסידות, אלא גם בחלק ההלכה, וכמו שכתב האור שמח (ס) מ"ט פ"ב ה"ה), וז"ל: 'באמת כל המצוות המה

שיהיה משה רבינו עליו השלום במדרגה זו אשר בחק אנושית', עכ"ל.

ועם כל זה למרות שהיה יכול לברוא עולמות חשב עצמו כאין המוחלם, 'והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה' (צמדג י"ג), ולזה נקרא נאמן ביתו יתברך, שיש דגא למעלה מבחינתו שלא יכול למיקם בחון ובשמחן דלהון בדברי זוהר תורה הנ"ל.

ופשיטא וקל חומר בן בנו של קל וחומר ורעו אחריו, עד ביאת הגואל במהרה בימינו, שיכול לעמוד על סוף דבר בתמיהה, ומה משה רבינו למרות שלימותו שזכה שכל התורה תינתן על ידו, 'ואפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לומר לפני רבו כולן נאמרו למשה בסניג' (ויק"ר כג), כי משה רבינו היה הדעת הכוללת של כל הבריאה, ואם הוא לא השיג יותר מקומתו] פשוט שאין מי שיכול להשיג יותר ממדרגתו.

'דבר אל כל עדת ישראל ואמרת עליהם קדושים תהיו' - כל העושה את שיעורו בעבודת ה' בתמימות, מדרמה צורה ליוצרה וראוי לכנותו קדוש

כי אם כל אחד ואחד חייב לפי שיעורו, והואיל שכוונתו ופנימות מחשבתו היה בתמימות, אזי כל מה שפועל ועושה בעולם הזה לערכו וערך חשנתו זה נקרא

שמע בשחרית קריאת שמע בערבית קיים והגית בה יומם ולילה (מנחות טז, ג), כיון שלומד קבלת המצווה ואזהרתה בשחרית ובערבית כבר קיים מצוותה. אולם יתר מזה הוא בכללי המצוות אשר נבדלו ונפרדו בזה כל איש לפי ערכו ומהותו, והיא כמו הסר מן המדות המגונות אשר נפרדו זה מזה, ובוודאי צריך להתעצם בה האדם בכל יכלתו, כי כפלה התורה הרבה פעמים ענין למודה, וצריך האדם להלייב נפשו לשקוד על דלתותיה, כאשר הרבו לדבר בזה הספרים הקדושים, עכ"ל.

ומבואר בדבריו, שמצוות תלמוד תורה מדאורייתא מתרחבת אצל כל אחד לפי דרגתו. ועל דרך זה בכל יום ויום לפי דרגת האדם באותו היום, ככל שיכול יותר, אם מצד יכולת טכנית וגשמית, אם מצד יכולת שכלית וריכוז גבוה יותר, נדרש ממנו מדאורייתא ללמוד יותר.

על דרך זה מבאר רבינו, בנוגע למצוות 'קדושים תהיו', שהשראת קדושתו יתברך על האדם, תלויה בכך שכל אחד ימלא את יכולתו באותה העת.

העבודות האמיתית לה' לעבוד את ה' ולא לרצות מדריגות

וכתב באוהב ישראל (ליקוטים מדשים, פ"י ויקרא), וז"ל: 'ויקרא אל וגו' (ויקרא ט, ט), ופירש רש"י 'לכל קריאות ולכל דברות וצווים קדמה קריאה לשון' כו'. דע, שבא

שוים לפחות שבפחותים ולמשה רבינו עליו השלום, ד'תורה אחת יהיה לכם' כתיב (צמדצ"ט, טו, כט), וחייב המצוה גבול יש לה, כמו נטילת אתרוג בנינוע בעלמא יצא, רק המדקדקים נושאים אותו כל היום וכיוצא בזה, ולכך לא כתבה התורה מדות רק ברמז, דלמשל מדת הנקמה 'כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר (יומא כג, ב) ו'מלך שמחל' כו' (כמוצ"ט י, ב), ולכך אין זה חוק בפרט שווה לכלל הישראלי, רק כל אחד לפי ערכו, רק נקימה דממון זה שווה לכולם, וכן בגאווה וכ"ב, וכן לפנים משורת הדין, ובקור חולים וקבורה וכו', והדברים ארוכים בספרי המחקר.

ונמצא מצוות תלמוד תורה, אשר בוודאי אם יבקש האדם טרף ומוזון בכל זאת אינו נחשב למפריע מצוות תלמוד תורה, 'ואספת דגניך' כתיב (דברים י"א, יד), וכן למשל אדם חלוש המזג, וכן כל אחד לפי ההכרחיות שלפי הרגלו, וכן לפי טוהר נפשו של אדם, כי אינו דומה בחיוב ת"ת האיש אשר נפשו מרגשת בשכלה הזך ונקשרה בעבותות אהבה לתלמוד תורה, לאיש אשר כוחות נפשו נרפים ועצלים. לכן איך היה מחוק הבורא לחוק חיוב תלמוד תורה לכל ישראל, ונתן תורת כל אחד בידו, ואין לאל יד האנושי ליתן המדה האמיתית לזה.

לכן באו חכמים ופירשו לנו גדר מרכזן האמיתי של תלמוד תורה - קריאת

יכולתו והשגתו וידיעתו של אותה העת, ולנצל את סך השעות והיכולות שביכולתו לעבוד את ה', אבל לא לשאוף להשיג מעבר לכך. ומה נפקא מינה בעליית עוד מדרגה אחת או שניים מעבר למדרגתו, הרי בין כה המדרגות הם אין סופיים, אלא העבודה הנדרשת מהאדם לעשות את חלקו ומדרגתו בתכלית השלימות, זהו מה שנאמר 'קדושים תהיו' לכולם בשוב, כל אחד לפי ערך בחינתו והשגתו וידיעתו לעשות את חלקו בשלימות.

וזהו מאמרם ז"ל 'קדושים תהיו', כלומר באזהרה בא, להיות 'כל עדת בני ישראל' בבחינת 'קדושים', לעשות פרטי מעשיהם הכל בהתקשרות ודביקות ק-ל, והיינו לקדש פרטי חושיהם אל הבורא ברוך הוא, וזה - במה שהאדם משעבד כל חושיו לעבודתו יתברך - נאות להם לדמות הצורה ליצרה, במה שמשיגין אורות בהירים תענוגים רוחניים מתענוגים הגשמיים, על ידי שהאדם אינו להוט אחר הגשמיות אלא לוקח את הגשמיות ומחברה לרוחניות בזה זוכה להשגה ושייכות לרוחניות.

אך ש'קדוש יאמר לו' אינו עומד
"במעלה גבוהה" כי קדושתו
למעלה מקדושתכם

אמנם יאמר נא ישראל כיון שיש לו אפס קצת השגה להדמות למדות הבורא ברוך הוא מצד התלבשות מדרגותיו, וידמה

רש"י ז"ל כאן ללמדנו כלל גדול בתורה, והיינו כמו שמשא לא היה נגש לדבר עם השכינה עד שקדמו קריאה, כמו כן צריך האדם הרוצה לעלות אל ה' ממדרגה למדרגה, בכל מדרגה צריך הוא שיקדימו קריאה מן השמים וליתן לו אותו המדרגה. כי העבדות האמיתית להשם יתברך הוא דוקא מי שעובד את ה' יתברך, ואינו רוצה באמת שום מדרגה עד שקוראין לו וכופין אותו מן השמים על זה, כי הוא צורך העולם. והנה בעינינו ראינו רבים מן החסידים שנעשו משוגעים חס ושלום או בעלי מרה שחורה ומאין נמצא הדבר הזה וכו', הענין הוא כי האנשים ההם הם הרוצים לעלות אל ה', והסולם נעלמה מעיניהם, כי אינם עובדים את ה' יתברך בהדרגה ותופסים דבר שאין שייך להם בלי שום קריאה ורשות מן השמים וכו'. ולא כן דרך האנשים השלמים, שהם עבדים מרוצים לה' יתברך, ואינם רוצים באמת שום מדרגה. ומה שאנו רואים שיש להם מדרגות גדולות הכל הוא על ידי כפייה מן השמים לצורך העולם ויזהר האדם בזה, עכ"ל.

צריך לשאוף לנצל את מדרגתו
ולא לעלות מדרגות

ואף שבוודאי צריך האדם שאיפות בעבודת ה', ולהרבות בשאיפות התשובה לכך, שהאדם צריך לשאוף לעשות את המדרגה בה הוא עומד עתה בתכלית השלימות, לנצל ולמלאות את

ישראל, מגדולים ועד קטנים, 'ואמרת אליהם קדושים תהיו, לקנות בעצמם שם קדושה באופן המדובר.

הגם שאינם שוים בשיעור עבודתם את הכבוד ברוך הוא, כי יש מי שהכרתו והשגתו עצומה וחזקה ונאמנה את קל רוחו עד כלות נפשו, והינו חי כל הזמן חי כלות הנפש, ומקיים בעצמו בכל עת הכתוב (סליפ פד א) 'נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' לבי ובשרי ירננו אל קל חי', וכל הזמן מחפש איך ניתן להוסיף עוד בעבודת ה' ולהתחבר אליו, ויש הרבה, ויש מעט, ומעט מן המעט, אלו שבקושי מצליחים לאחוז באיזושהי נקודה רוחנית שהתעוררו אליה רק אחרי זמן רב, ובכלל ישראל ישנם את כל הגוונים וכל הסוגים, צעירים ומבוגרים, מאלו המתמודדים עם ניסיונות מגושמים גסים ועבים עד אלו הנמצאים בדקי דקות ברוחניות גבוהה מאד, ואין אף אחד הדומה לחברו, ואיך יתכן להעמידם על מעלה המעולה והרמה לכנותם בשם 'קדושים', איך הקב"ה אמר למשה רבינו 'דבר אל כל קהל עדת ישראל' ותאמר להם שהם 'קדושים', וכי כל קהל עדת ישראל ניתן לכנותם בשם 'קדושים', ובאמת אין דעתן דומה זה לזה.

לזה בא הכתוב במתרג' ואומר 'כי קדוש אני ה' אלקיכם', ולכאורה תיבת 'אלקיכם' מיותר, ומאי היה המקרא חסור באומרו 'כי קדוש אני ה'', בהרבה מקומות

בנפשו שכבר עומד על מעלה הגבוהה, הרבה פעמים כשיש לאדם ניצוץ של השגה או רגע טוב ברוחניות, כבר חושב שהגיע למעלה עליונה. לזה רמזו בדבריהם 'כול כמוני', כלומר כמו שאתם משיגין אותי מצד פעולותי. ובאמת מי שאומר ככה תועה מדרך השכל, 'כי גבוה מעל גבוה שומר' (קס"ה טז), ואפילו במשה רבינו נאמר (שמות לג, טז) 'וקראתי בשם ה' לפניך' מקדמת דרגא דילך, 'והנחתי את אשר אחון' ושם לית מחשבה תפיסה אפילו למשה רבינו רבן של הנביאים וכו"ל מזוהר חדש. לזה גמרו בדבריהם 'תלמוד לומר' כי קדוש אני' קדושתו למעלה מקדושתכם' באופן המבואר, ושם אין לכם שום אחיזה להדמות לקדושתו יתברך. והבן הדברים כי עמוק.

אדם חושב שקדושתו יתברך הוא נמצאת בקדושתו של צדיק פלוני או אלמוני, מודיע הכתוב שאין זה כך, אפילו קדושתו של משה רבינו אינה כקדושתו יתברך, אין מי שיכול לבוא לקדושתו יתברך, כי תמיד יש מה שמעבר להשגה, ואם כן יש לו לאדם לעשות את המוטל עליו ועל ידי זה יזכה להיות קדוש, אבל אינו יגיע לעולם לקדושתו יתברך שלמעלה מקדושת כולם.

'כי קדוש אני ה' אלקיכם' -

הקב"ה השרה קדושתו ואלקותו על כל אחד מישראל

ונחזור לביאור הכתוב, 'וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל כל עדת בני

וכדברי הרה"ק מקוברין זי"ע, איך אדם נעמד לומר 'זה ק-לי', וכי מה שילם בעבורו יתברך שקורא לקב"ה הק-ל שלו, ואיה איפה הקדושה והטהרה וזיכוד מלא חקומה לחשראת אלקות.

על כל זה מרגלא בפיהם של כל עדת ישראל להוציא עתק מפיהם, כי בן דרכו יתברך שמכנה גם בן קדושתו ואלקותו על כללות העדה, ולא רק על כללות ישראל, אלא עוד יותר מכך - לומר 'כי קדוש אני ה' אלקיכם' של כל אחד ואחד מכם, 'כל העדה קדושים ובתוכם ה'.

ובאמת רחמנא לבא בעי (סנהדרין קו, ב זגש"י סס), ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים וגו' (ברכות ה, ב), ובלבד שיכנים צווארו בעבודת אדוניו לערך קט שכלו, וגם אליו קדוש יאמר לו בנוכר. גם מעט מהמעט עבודת ה' על ידי התעוררות קלושה, אם עושה האדם את המוטל עליו ככל אשר ביכולתו הרי הוא קדוש.

הקדושה נמדדת במילוי יכולות האדם ולא במדרגתו הרוחנית

בחשקפה ראשונה נדמה שמדת הקדושה תלויה במדרגת האדם, שכל שהוא במדרגה נעלה יותר הרי הוא קדוש יותר, ומחמת כן מסתכלים על עבודתו של הקל שבקלים בזלזול, וכי מה הוא ומי הוא ומה כבר שווה עבודתו. אבל האמת

בתורה נכתב רק 'אני ה' בלי הוספת תיבת 'אלקיכם'. אמנם לרמוז את האמור, להיות שאני מכנה קדושותי ואלקותי על כל אחד ואחד מכם, 'כשאמר הקב"ה 'אנכי ה' אלקיך' לשון יחיד, לומר, שבחר לו ישראל להיות חל שמו אפילו על יחיד' (שפת אמת ליקוטים פר' ח"י שרה ד"ה והל"ט), באמירתו של הקב"ה 'אנכי ה' אלקיך' שם הקב"ה את אלקותו עליו בפרטיות על כל יהודי ויהודי שבבריאה בכל הדורות, גם על אותו יהודי שמסתכלים עליו כפחות ביותר, ומי הוא בכלל וכו', גם אותו בחר ה' להחיל את שמו עליו, גם עליו הקב"ה אמר אני האלוק שלך.

ואנו מצינו באמת, כל עדת ישראל הקטנים עם הגדולים כל אחד ואחד מכנה אלקות עליו - לומר ה' אלקי, כשם שה' אומר על כל אחד מישראל 'אנכי ה' אלקיך', שהשרה שכינתו ואלקותו על כל בר ישראל, כמו כן כל אחד ואחד מבני ישראל אומר שה' הוא האלוק שלו.

חיל ורעדה יאחז את האדם באמרו 'אלקי' - אלוך שלי

והנה לכאורה זהו חיזוק גדול, שכל אחד באשר הוא ה' משרה שכינתו עליו, אבל רבינו כדרכו לוקח גם את דבר זה לתביעה לעבודת ה', וכי איך יאמר האדם על עצמו 'ה' אלוקי', ואיך לא יתחמץ לבב אנוש, וחיל ורעדה יאחזון מרם הוציא דבור לכנות עליו אלקים לאמר אלקי שלי,

יום לפני כן היה במדרגה נעלית ומרוממת, וצריך הוא לעבוד את ה' באותם ימי קטנות כפי מצבו באותם ימים. ה'קדוש' של יום ראשון אינו ה'קדוש' של יום שני, כל יום ויום כפי מדרגת האדם באותו היום יש לו למלאות את כל יכולותיו במדרגה שבה עומד באותו היום, ואזי 'קדוש יאמר לו'.

וענין זה נוגע מאד לדורנו אנו, בו התנודתיות מצויה תדיר, ולא רק בין יום למשנהו, אלא אפילו באותו יום יכול האדם להיות רגעים באגרא רמא ורגעים בבירא עמיקתא. ומכך שענין זה לא נתבאר כל כך בהרחבה בספרי קודש של דורות עברו, כמדומה שבדורות שלפנינו לא היה שינויי מצבים קיצוניים כל כך. אמנם מבואר כבר בספר הישר לרבינו תם (שער 1 אות 66) שישנם ימי אהבה וימי שנאה, אבל אין מודגש כל כך התהפוכות הקיצוניות כל כך ביניהם, וכיום אפילו בתוך שעה אחת כבר יכול האדם שלא לעמוד במדרגתו הקודמת, וצריך האדם לדעת שבכל מצב שבו הוא עומד צריך לעשות את יכולתו באותו הזמן מבלי להתייחס לעמידתו בזמנים אחרים, גם אם היה לפני שעה קלה במצב מרומם ונעלה יותר^א.

היא, שאותו קל שבקלים יתכן שיהיה קדוש הרבה יותר ממי שמסתכל עליו "מלמעלה למטה", שאותו פלוני העומד במדרגתו הרי הוא מכניס צווארו בעבודת אדוניו לפי ערך ניסיונותיו וידיעותיו וכו', והרי הוא ממלא את קומתו הרוחנית בשלימות בעבודתו את ה' בתמימות ובפשיטות, ואילו אותו "בעל מדרגה" שנמצא רחוק מהמדרגה שבה יכול לעמוד בעבודת ה', אין הוא מכונה כלל קדוש. 'קדוש' אינו נמדד ביחס מדרגת האדם מול מדרגות האחרים, אלא ביחס למילוי קומתו הרוחנית. זוהי הכרזת הכתוב 'קדושים תהיו', תמלאו את קומתכם הרוחנית כל אחד באשר הוא.

קדושת כל יום נמדדת כפי מדרגת

האדם באותו היום בלי שייכות

למדרגתו בימים אחרים

כמדומה שענין זה נוגע גם ביחס ליומיום, שהאדם אינו יכול לבחון את עבודת ה' לפי עמידתו ומדרגתו בימים שלפני כן, אין האדם יכול להסתכל על המדרגה בה עמד אתמול ולצפות שגם היום יהיה במדרגה זו, יש ימים שהאדם מתמודד עם הרבה יותר נמיכות מאשר ימים אחרים, כל יום עבודת האדם צריכה להיות כפי אותו היום, בלי למדוד את עצמו ביחס לימים הקודמים. יש ימים שבהם האדם מתמודד עם ניסיונות ירודים גם אם

א. א"ה, ז"ל הר"ר אהרן מסטראשליע (שערי היחוד והאמונה, פתח ומבוא השערים, הגהה): וכמו ששמעתי ממורי ורבי נשמתו עדן [בעל התניא] שקיבל מרבו [המגיד ממעזריטש] ורבו מרבו [הבעל

שלא חמאן, מפני שאי אפשר לקיים כבודם ככל הצורך' (קדושין לא: ונש"י טס), אבל בכל זאת מצוה זו מחייב כל אדם לקיימה כמה שביכולתו, שלא כמצוות כהונה וכדומה שאין לו יכולת כלל לקיימה.

כיבוד אב ואם בפנימיות - כיבוד הקב"ה וכנסת ישראל

וחוץ ממצוות כיבוד אב ואם כפשוטו יש בזה גם ענין פנימי, ובפרט על דעת חז"ל (ברכות לה, ג) שנתעוררו 'אביו זה הקדוש ברוך הוא ואמו זה כנסת ישראל', שעל הפסוק (משלי כה, כד) 'גוזל אביו ואמו' דרשו חז"ל בבה, ש'כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאילו גוזל להקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל', ובודאי איש אחד מישראל לא נעדר מיראה כזה, אפילו באין לו אב ואם, ויכבד את הקב"ה וכנסת ישראל על ידי אמירת ברכות כראוי, וכיוצא בזה. [ולכאורה גם לולא ענין פנימי זה יש למי שהוריו נסתלקו מצוות כיבוד אב ואם,

'תדיר קודם' מצד נחיצותו יותר

וגם להורות בלבם בא האלקים להזהירם על ענין הקדושה במצוות כאלו שכולם שוים לקיימם, הגם שיש הרבה מן המצוות שלא כל אדם זוכה להם, כגון מצוות כהונה לזר וכדומה מן המצוות, אמנם כאן באזהרה בא על המצוות השייכים לכולם. וביאור הדברים, שהמצוות הקשורים לכל אחד תמיד הינם שייכים יותר לעבודה הקבועה של האדם, וזהו סוד מה ש'תדיר קודם' (ברכות נא: ונכ"מ) כי תדירותו מורה על נחיצותו יותר, כאוויר לנשימה המוכרח תמיד, והוא קודם לאינו תדיר מצד קדימת מעלתו.

כל אחד יכול לקיים כיבוד אב ואם

'איש אמו ואביו תיראו' (ויקרא יט, ג), ופירש רש"י כל אחד מכם תיראו אביו ואמו, אפשר לרמוז את האמור, כלומר שהוא מצוה כזו שכל אחד מכם יכול לקיימה, ואף שרבי יוחנן אמר 'אשרי מי

שם טוב], שדורות האלו שהם בחינת עקביים הם משונים מדורות הראשונים, כי בדורות הראשונים היה כל אחד מכיר בחינתו בעבודתו, כי היה בחינת חילוק והבדל גמור נגלה בבחינתם מצד שורש נשמותיהם וכו', אבל בדורות האלו באים הנשמות מעורבים בבחינותיהם, אשר בכל בחינות נשמות יכול להיות כל בחינות האלו בערבוביא, ולכן עבודתם גם כן שלא בבחינת סדר, פעם יכול להתבונן ביחודו ופעם אינו יכול וכו', עכ"ל.

ובקונטרס ומעין לרש"י (מבוא, עמ' 22) כתב, וז"ל: 'כל ההנהגה היא עתה שלא בסדר והדרגה, ולדעתי לפי שעתה הוא זמן הביירוים היותר אחרונים דעקבות משיחא, וכאשר למשל קדירה בגמר בישולה היא רותחת ביותר, ובעת הרתיחה מה שבשולי הקדירה עולה למעלה כו', כמו כן בתוקף הביירוים בזמן האחרון וכו', קרוב לומר בדרך אפשר על פי הנ"ל שלא יש עתה סדר והדרגה באופני הביירוים והתיקונים, עכ"ל.

שותף להקב"ה במעשה בראשית, ולכאורה וכי יש חברותא כלפי שמיא, ו'מה לתבן את הבר' (ע"פ ירמיה כג, כח) לבנותו בשם "שותף" להקב"ה, והרי אדם עם בעל חי לא ניתן לומר שהינם שותפים, אין שופות של אדם ונמלה..., ואם כן איך ומה הוא "שותפות" יצור נברא עם הבורא, שאין שום ערך כלל ביניהם.

אמנם על פי דבריהם ז"ל (בר"ר מ, י) שנתעוררו על פסוק (דברי הימים א' ה, כג) "המה עם המלך במלאכתו, עם מי נתייעץ הקדוש ברוך הוא בבריאת שמים וארץ, כנשמתם של הצדיקים, וכבר זכרנו כמה פעמים, שעצם התענוג שצפה לקבל משרון מעשיהם של עם קרובו ישראל זהו בחינת העצה, הקב"ה אינו צריך עצה בכלל, והתייעצותו היינו התענוג שעלה לפניו ממעשיהם הטובים, והם הם המקיימים העולם בהכשר מעשיהם הטובים.

ולחיות שבת כללות הקדושה שקולה ככל המצות (ירושלמי ברכות פ"א ה"ה), ובודאי המקדשו ומשמרו בראוי כל אחד ואחד לערך בחינתו מקיים העולם מה שצפה הקדוש ברוך הוא לברוא בשבילו, ובבחינה זו ראוי לבנותו בשם "שותף" במעשה בראשית, לערך השעשועים והכבוד שגורם לבורא עולם בכשרון פעולותיו. ובודאי ראוי לבנות אותו גם כן בשם קדוש, לערך מה שמקדש ומשמר את השבת.

מכבדו במותו' (קידושין סז), ועל ידי שעושה מצוות ומעשים טובים ומתנהג כראוי, יתכן שכוונת רבינו לגר שנתגייר או לאדם הראשון שאין להם אב ואם, או ש'מכבדו במותו' אינו מדאורייתא.

מצות שמירת שבת שוה לכל, כל אחד לפי שיעורו

וגם אומר 'ואת שבתותי תשמרו אני ה' אלֵיכֶם, וזאת ידוע שמצות שמירת שבת שוה לכל, וכל עדת ישראל יעשו אותו כל אחד ואחד לפי שיעורו, יש הרבה מדרגות אין השבת נראית אצל האדם, וכל אחד שונה מחברו בזה, על כל פנים כלם ישנם בשמירה, ומבואר בשפת אמת (ע' ואמתקן פר"ג ופר"ס) שזכירת השבת נעלית יותר משמירת השבת, אבל 'אומרים' 'ישמחו במלכותך שומרי שבת', הגם דבחינת שמור למטה מבחינת זכור, אף על פי כן צריכין אנחנו לשמוח בבחינה זו, ועל ידי השמחה בבחינת שמירת השבת זוכים אחר כך לזכירת השבת, דכל שישנו בשמירה ישנו בזכירה (ברכות כ:). וכל המקדש שבת בראוי לערך בחינתו ראוי לבנותו גם כן בשם קדוש, כל אחד לפי מדרגתו צריך הוא לטפס ולבנות את בחינת השבת אצלו.

ביאור 'כל האומר ויכולו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית' וכמאמרם ז"ל (שבת קט, ב) 'כל המקדש וכו' ואומר ויכלו וכו' כאלו נעשה

שמירת שבת שאינה כהלכתה, הרי שמירת שבת שלא כהלכתה איננה שמירת שבת בכלל, אלא דבר ליצנות בעלמא. אלא 'כל השומר שבת כהלכתו' היינו כפי הליכתו ומדרגתו הפרטית (ע' שפת אמת ליקוטים מכתב לר"ם ניסן), ואינה דומה שמירת שבת בין אחד למשנהו.

ושמעתיו בהיותי בחור צעיר, מעשה שהיה, המהווה דוגמא קיצונית עד כמה יכולה להיות שמירת שבת במדרגה הנמוכה ביותר, היו בחורים ירודים מאד, עד כדי כך ששמירת שבת שלהם התבטאה בכך שהכינו להם מערב שבת סרטים שיוכלו לראות בליל שבת. ואף שהם היו במדרגה נמוכה מאד, למעשה תכניתם לא צלחה, ואז נתגלה שמירת השבת שבמדרגתם שלהם, שהיה ביכולתם בתווזה קטנה של העכבר על ידי דפיקה קלה עם הרגל על השולחן להפעיל זאת, ואף אחד מהם לא עשה כן בשביל לא לחלל את השבת. זהו השמירת שבת כהלכתו של אותם יהודים במצבם ומדרגתם. וכבעל תשובה המתאפק מלעשן בשבת שמקיים שמירת שבת כהלכתו שלו בכך.

ולעומת זאת, ישנם בחורים שאילו לא למדו כך וכך שעות בשבת לא קיימו את שמירת שבת כהלכתם שלהם לפי מדרגתם. וגם בזה, יכול להשתנות מצב ה'שבת כהלכתו' באותו אדם בין

על ידי המצוות השווים לכל נפש שורה אדנותו ואלקותו על כל אחד מישראל וקדוש יאמר להם

ולזה גמר אומר הכתוב גם כאן 'אני ה' אלקיכם', ולבאורה אך למותר, כי פסוק הקודם סיים בזה 'אני ה' אלקיכם'. אמנם להורות בא, במה נאות להם לבל עדת ישראל לבנות עליהם על כל אחד ואחד מהם אדנותו ואלקותו, באיזו זכות מכונה הקב"ה האלוק של כל אחד מישראל, במה הוא האלוק שלו, ופורט המצוות השווים בכל אדם, ואיש לא נעדר מהם שיכול לקיימם לערך בחינתו, לזאת פרט בכאן מצות 'איש אמו ואביו תיראו' ואת שבתותי תשמרו' כמבואר, השייכים אל כל עדת בני ישראל הקטנים עם הגדולים, 'קדושים תהיו' באמצעותם.

'כל השומר שבת כהלכתו' - כל המקדש שבת כראוי לבחינתו

ובפרט שמירת שבת כהלכתו הוא תיקון כללי על כל פרטי העונות, כאשר מצינו לרבותינו ז"ל (שם קט, ב) 'כל השומר שבת כהלכתו אפילו עבד עבודה זרה כדור אנוש מוחלץ לו, עד כדי כך חז"ל מפליגים במעלת השבת. וז"ל שבמאמר רז"ל זה גם כן רמוז שישנם הרבה מדרגות בשמירת השבת, וכל אחד צריך לשמור את השבת כפי מדרגתו שלו, שלשון חז"ל הוא 'כל השומר שבת כהלכתו', והדבר צריך ביאור, וכי ישנו

'הלא אם תיטיב שאת' - שאת נוטריקון שבת אם תשמורו

ועל פי הדברים האלו בנוגע למעלת שבת, אמרתי רמז בפרשת בראשית (בראשית ד, ו) 'ויאמר ה' אל קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך הלא אם תטיב שאת', ולכאורה יש להבין מאמרו יתברך 'למה חרה', בודאי הטיב חרה לו ונאות שנפלו פניו כיון שידע בעצמו מה החטא גרם, ואיך לא יחרה ויפלו פניו כאלו אין תרופה למכתו, וכי יש לו לשמור במצב כזה.

לזה בעצה יגיד לו הקדוש ברוך הוא, למה חרה ונפלו פניך, ויש תקוה לאחריתך, והיינו 'אם תיטיב' ותעלה על רוחך לעשות תשובה, עשה זאת ותנצל בני, ותשובתו כתוב בצדו 'אם תיטיב שאת' תיבת 'שאת' נוטריקון 'שבת אם תשמרו', ותיבת שאת גם בגימטריא שבת עם הכולל, וכל השומר שבת בראוי אפילו עובד עבודה זרה מוחלין לו וכו', ומסייע לתשובה גם על הריגת הבל, ותחי זאת תרופה למכתך, וזהו 'אם תיטיב' - ובמה תולה החטבה - במלת 'שאת' "שבת" אם "תשמרו בראוי, ותמחול לך כל עונותיך. ומעתה תשכיל לדעת למה באו אוהרת מצות אלו אחרי אומרו קדושים תהיו כמבואר.

שבת לשבת, לפי מצבו הנפשי ומיקומו הגשמי וכו', וכל אחד צריך לשמור כל שבת כהלכתו שלו באותה השבת.

שמירת שבת הינה תיקון כללי על כל פרטי העונות ומהפכת את האדם מרשע לקדוש

ונמצא תועלתו של שמירת שבת גדולה ומובהקת, אפילו אם נמצא אחד מכללות העדה אשר לערך עונותיו חקק בעצמותו שמות הטומאה, ואיך יתכן לכנותו בשם קדוש לאמר 'קדושים תהיו', ומי יתן והיה שיאבד שמו שקנה לעצמו לבלתי יקרא רשע או נואף וכדומה מגנות המדות הנמצאים בכללות העם, אדם השקוע כל כך בטומאה עד שמקבל שם רשע, איך ניתן לכנותו קדוש. על כן בא אוהרה על שמירת שבת, וכל השומר שבת בראוי אפילו עבד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, וכיון שיצא נקי מעונותיו ומרבה להטיב בודאי ראוי לכנותו גם בן קדוש וקדוש יאמר לו.

ובתב השפת אמת (שנת תשנ"ה, לימי תשובה תרנ"ד) ביאור מאמר חז"ל זה, וז"ל: 'דעיקר פגם העונות כמו שכתוב (ישעיה נט ז) עונותיכם כו' מבדילים ביניכם [לבין אלוקים] כו', ובשבת כתיב (שמות ל"ג יג) 'אות הוא ביני וביניכם', והיא מבטל מסך המבדיל, לכן יכולין לשוב לפניו בתשובה בנקל יותר, עכ"ל.

דומם צומח חי יש להם שורש למעלה, ושייכותם למקורם תלוי בעבודת האדם

והנכון, כי הנה נודע מספרים שבחינת דומם צומח חי יש להם מקום מוצא במקורם ושורשו למעלה, לכל דבר יש מקור ושורש למעלה, וכמבואר מהאר"י הק' (עץ חיים שער נ פ"י) 'שד' המדרגות דומם צומח חי מדבר הם נגד ד' אותיות הוי"ה, שדומם צומח וחי כנגד אותיות 'הוה' והמדבר כנגד אות י'. ומשמעות דבר זה בעבודה שעל ידי שמין המדבר מגלה את האות י' בבריאה אזי נעשה מ'הוה' שם הוי"ה. ולחיות האדם נקרא עולם קטן כנודע (תנחומא פקודי ג), כי האדם כולל את הכל, ממילא כלולים במלא קומתו כללות הנבראים כולם והצומחים והדוממים, ולכן גם בגשמיות יש באדם את בחינות דומם צומח וחי, ברזל ואבץ וכוח הצמיחה וחיות.

ואיש המשכיל שיש בו מדעת קונו תועלתו גדולה, וכחו יפה לגרום בעת עוסקו בתורה ותפלה ומעשה מצותיו, להמשיך אליהם שפע וברכה עליונה ממקורם מצד כללותם בקומתו, כאשר האדם מתנהג כראוי כל הבריאה משתבחת מזה, וכן להיפך ברוע מעשיו ונגות מדותיו, אם אינו נקי וזך בהם, וזאת הגורמת שהוא בעצמו עם מלא קומתו מראש ועד עקב נפרש ונבדל מהבורא ברוך הוא, וגם בחינת דומם צומח

והאחרון הכביד באזהרה, בא לצוות את כללות העדה במה נאות להם לבוא לגדר הקדושה, איך האדם יצליח לרומם עצמו ולנצל יכולותיו לעבודת ה', 'אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם אני ה' אלקיכם' (יט, ד), וגם כאן בפסוק שלישי סיים הכתוב 'אני ה' אלקיכם', שלא מצינו כוח שלשה כתובים הנאים כאחד זה אחר זה לסיים בכל אחד ואחד 'אני ה' אלקיכם', ולמנעד בעי.

'כל האומר פרק שירה בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא' - אינו תלוי באמירה לבד

ומרם נבא לביאור, נקדים [...] להבין, דאיתא (ס'ק' לפרק שירה) 'כל האומר פרק שירה בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא', בפרק שירה מבואר איך ומה משבחים ומפארים כל הצומחים ובעלי החיים לה', וכיום ישנם האומרים זאת בכל יום לסגולה להרבה ישועות גדולות.

וראוי לשום לב להבין טעמו, וכי באמירה לבד תליא מלתא. וכן כתב רבינו (פר' בשלח) על המובא בתשב"ץ קטן (ס' רנו) ובפרישה (א"ח ס' ט' ס"ק יד) 'בירושלמי דברכות (לימא צירושלמי לפיטו) איתא, כל האומר פרשת המן בכל יום מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו', ש'מוכרח לומר שאינו תולה באמירה לחוד'.

עבודת אמירת פרק שירה לחבר את הנבראים לשירתם במקורם

ולזאת תקנו קדמונינו ז"ל לומר פרק שירה, אשר נודע (טעמי המלות לרס"ו)
פרשת ואתחנן ד"ה ענין פרק שירה) שבשירה תולה
בחינת חיותם, כל נברא משורר לקב"ה,
מצירופים של פסוק הנוגע לכל אחד ואחד
מהנבראים ודוממים וצומחים.

הר"ר שרגא פייבל מנדלוביץ' ז"ל ראה
פעם בחור שתולש שרשרת עלים
ממקור צמיחתם, אמר לו ר' שרגא פייבל,
עד עתה זה שורר לה' ובבת אחת ניתקת
אותו מכך. ואם לדין יש לדון, שגם עתה
בהיותו דומם ממשיך לומר שירה, אבל זה
בא ללמד את צורת הגישה להסתכלות על
הבריאה, לא לראות נבראים אלא משוררי
שירה לה'. וזוהי ההתבוננות הנצרכת
בשעת אמירת פרק שירה, להבין איך כל
דבר ודבר משורר לה', ואיך ששירתו זו
זוהי כל חיותו, כל דבר שרואים בבריאה
נצרך לראות איך הוא משורר ומזמר לה'.

**והמשכיל המנענע אותיות וצירופים אשר
בהם תלוי חיותם, מקשר אותם
באמצעות אמירתו לנבואה פרק שירה
לשורשם ומקורם שנבראו עם אלו האותיות
והצירופים, כשמין המדבר אומר ימים
אומרים 'מקולות מים רבים אדירים
משברי ים אדיר במרום ה' (תהלים נב ד) הוא
מחבר בכך את המים למקורם ולשירתם**

חי הכלולים במלא קומתו - לחיותו עולם
קטן - נפרדים משורשם ומקורם.

ובלל זה נקוט בדרך, וזאת תורת האדם
לשום נגר פניו איך שכמה בחינות
ברואים ודוממים ופרטי צומחים, כל עצמם
תלויים ועומדים וממתינים עליו לאן פונה
מחשבתו, הבריאה מחכה לראות מה יעשה
כל יהודי ויהודי, אם לקדושה ממשיך להם
הארה עליונה משורשם קודש, כשיהודי
אחד מתפלל כראוי הרי הוא מרומם את
כל הבריאה בכך, ואם פונה מחשבתו חס
ושלום לקליפות, חושב בהבלי עולם הזה,
שתי רעות עושה, גורם רעה לעצמו שנפרד
מהבורא, וגם גורם רעה לבחינת דומם צומח
חי הכלולים הנגזרים אחריו ונפרדים
משורשם. ביכולת האדם לחבר את הבריאה
לבורא, וביכולתו לנתקה ולהורידה
ולהרחיקה מהבורא ח"ו, ודבר זה אל ימוט
מעייני אדם, לבוש ולהכלם מבושה ומורא זו
מה החטא גורם, וזהו עומק המשל ש'תני
רשב"י, משל לבני אדם שהיו יושבין
בספינה, נטל אחד מהן מקדח והתחיל
קודח תחתיו, אמרו לו חבריו מה אתה
יושב ועושה, אמר להם מה אכפת לכם,
לא תחתני אני קודח [בתמיהה], אמרו לו
שהמים עולין ומציפין עלינו את הספינה'
(ויק"ר ד י), בכל מעשה ומעשה של האדם יש
לזה השלכות לכל הבריאה כולה, ואין הוא
עושה שום דבר רק לעצמו בפרטיות.

נאמר 'כלבים אומרים, 'בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עוֹשֵׁנו' (תהלים נה ו), ומובא (ילקו"ש נא דמו קפו, מונא נסיוס אמירת פרק שירה) 'רבי ישעיה תלמידו של רבי חנינא בן דוסא התענה חמש ושמונים תעניות, אמר כלבים שכתוב בהם (ישעיה נו יא) 'והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה' יזכו לומר שירה. ענה לו מלאך מן השמים ואמר לו, ישעיה, עד מתי אתה מתענה על זה הדבר, שבועה היא מלפני המקום ברוך הוא מיום שגילה סודו לחבקוק הנביא לא גילה דבר זה לשום בריה בעולם, אלא בשביל שתלמידו של אדם גדול אתה, שלחוני מן השמים להזדקק אליך, ואמרו כלבים כתיב בהם (שמות יא י) 'ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו', ולא עוד אלא שזכו לעבד עורות מצואתם, שכותבין בהם תפילין ומזוזות וספר תורה, על כן זכו לומר שירה. ומה ששאלת חזור לאחורין ואל תוסיף בדבר הזה עוד, כמו שכתוב (משלי כא כג) 'שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו'. וכוונת רבינו שאמירת שירת בעלי חיים הטמאים הוא על ידי הריחוק וההבדלה מהם, וכמבואר בספרי קודש הטעם שאחר שנאבק יעקב אבינו עם שרו של עשיו, אמר לו 'שלחני כי עלה השחר' (בראשית לז כז) כי 'מיום שנבראתי לא הגיע זמני לומר שירה עד עכשיו' (חולין נא), כי שרו של עשיו הוא היצר הרע, וכאשר יעקב אבינו נתחזק ללחום עמו ולכבשו אזי בא זמנו לומר שירה (עבודת ישראל ושלם בשם חכם אחד).

'אדיר במרום ה'', וכן על זה הדרך באמירת שירת האילנות והדשאים ושאר הצומחים ובעלי החיים. ועל ידי זה גורם להם חיות והעמדה בעולם, שנבראו לצורך בעולם, כי כל מה שפעל החכם הכל בחכמה עשה. וכיון שכן אשר מאיר הארה ושפע וברכה עליונה לפרטי הדומם צומח חי, בודאי מובטח שהוא בן עולם הבא, כי הוא המקיים עולם ומלואו.

פרק שירה של בעלי חיים הטמאים נעשית על ידי עבודת האדם להפרידם ולהרחיקם

והנה כמו בן צריך המשכיל להפריד ממלא קומתו אותן הנבראים שהם מסטרא אחרא, כגון כלב או חזיר וכדומה, להתרחק מהדברים השייכים לרע. ודוד המלך עליו השלום רוב צדקתו ועוצם בחירותו עמדה לו להזהר ולהשליך ממלא קומתו מן הכיעור והדומה (עין חולין מד, ב), ורמו בנעים ומירותיו (תהלים כב, כא) 'הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי', ונמצא הפריד מעליו בחינת הכלב הכולל בו מסטרא דמומאה (וזה"ק ס"ג רע"מ ק, ב), 'הני כלבין דחציפין' (בני היכלא). ומה ידמה המשכיל לשאר מיני טמאים הכלולים בעצמותו, להפריד ולהפריש מעליו, ליתן מגרעות לבתו אחוז בו מכיעור והדומה מכל בחינת המומאה.

בפרק שירה מפורש גם שירת הרבה מבעלי החיים הטמאים, ובסימו

ודעת, לבלתי יגרום רעה לעצמו חס
ושלום. [...]

**'ואלהי מסכה לא תעשו לכם' -
כשפונה למחשבות לא טובים
נעשה בעצמו מרכבה ומסכה
לאלהים אחרים**

ועתה נחזור לענין 'אל תפנו אל האלילים
ואלהי מסכה לא תעשו לכם',
הכוונה על דרך שזכרנו בשם ספר החרדים,
כללו של דבר שאין אמצעות בדבר, כשפונה
מחשבתו לרוממות אלקות אוי נעשה
מרכבה להשריש בקרבו סטרא דקדושה,
ונעשה עם מלא קומתו מרכבה לקדושה,
ולחיפך כשפונה מחשבתו לחשוב מחשבות
לא טובים, אוי נעשה מרכבה עם כללות
קומתו לסטרא דמומאה כמבואר, ונמצא
נעשה בחינת גופו מסכה לאלהים אחרים.

**ובאשר מבואר בהקדמה שאין שום
אמצעות בדבר, והכל תולה
בכשרון המעשה, או נוטע בעצמו נטע
נאמנה מכללות סטרא דקדושה, או חס
ושלום נטע נכריה מכללות העממין ועופות
וחיות ממאים. וכל זה נרמז בכתוב אחרת
לאישים ישראלים על הקדושה, 'אל תפנו אל
האלילים', אפילו מחשבה קלה שפונה אל
מדעתו ומתהרהר בדבר אחר, נעשה מרכבה
לסטרא אחרת עם מלא קומתו, וזהו 'ואלהי
מסכה לא תעשו לכם', כלומר לעצמכם
מלא קומתכם של כל אחד ואחד מישראל,
נעשה מסכה ושורה עליו רוח המומאה.**

**אין אמצעות בדבר, או שנעשה
מרכבה לקדושה או ח"ו לטומאה**

**ואיתא בספר החרדים, צריך האדם
להתבונן בפרטי מעשיו, בעשות
מעשה מצותיו יראה להשכיל ולעשותם
בדחילו ורחימו, או אומר דבורים לפני
הבורא ברוך הוא, ידע נאמנה שלא נגרע
מעבודתו דבר קטן וגדול שאינו גורם
יחודים למעלה ונבראים כמה מלאכים, וכן
בהיפך בהשכיל עשות מעשים לא טובים
מה החטא גורם שנבראים מלאכי חבלה,
עיין שם לשונו.**

**והעיקר העולה מדבריו הקדושים הכלל,
שאם עושה מעשים טובים
נעשה מרכבה עם מלא קומתו להשראת
הקדושה, וברוע מעשיו נעשה מרכבה חס
ושלום לסטרא אחרת, והכלל בזה אין
אמצעות בדבר, או נעשה מרכבה
לקדושה במחשבה הטהורה, או במחשבתו
שאינו טהורה נעשה מרכבה לטומאה חס
ושלום. וניתן להבין זאת מעולמנו כיום,
מכל מיני הכלים שדרכם מתקשרים לכל
מיני תכנים, וביכולת האדם להיות
מחובר למקום גרוע על ידי זה, ולהיות
בשאול תחתית, אבל אם הוא מתקשר
לקדושה, וכל כולו חושב על הרבש"ע,
אז כל מציאתו בעולם הרוחני. וכמו כן
הוא בכל מעשה דיבור ומחשבה. ואם
כן מה מאוד צריך האדם לירא ולפחד
ולחרד חרדה גדולה ממורא הנ"ל,
להשכיל עשות פרטי מעשיו בחכמה**

'אני ה' אלקיכם' - על ידי הטבת הדרכים נעשה ה' אלוך שלכם

ונמר אומר 'אני ה' אלקיכם', היינו בהיות פנימיות מחשבותיכם דבקה לרוממות אלקות, אזי נעשית מרכבה להשראת הקדושה, וממשיבין עליהם אדנותו ואלקותו לחקרא אלקי ישראל, וזהו 'אני ה' אלהיכם' דייקא. ונמצא נרמזו בכתוב שני החפכיים שנמע הבורא ברוך הוא בקומת האדם, אשר אין אמצעות בדבר, או נעשה 'אלהי מסכה' חס ושלוש ברוע מעשיהם, ובהטיב דרכיהם נאמר 'אני אלקיכם', ונעשים מרכבה לקדושה.

וה' ברוב חסדו יורנו דרך ידיעתו, וישרינו לעבודתו במהרה וקדושה מעתה ועד עולם, אמן סלה נצח ועד.

ולסיכום, נתבאר ג' נקודות במאמר זה: א'. הכרה ששלימות האדם

תלויה במה שמשיג ועושה הוא, ולא לחפש את מה שאינו שלו, אלא לעשות את שלו בשלימות. ב'. במעשה האדם תלויים כל הברואים כולם, ג'. בעשיית הטוב נעשה מרכבה לשכינה, ובהיפך להיפך. ונמצא מכל הנ"ל שכאשר האדם עושה את המוטל עליו כפי יכולתו, גם אם זה מעשה קטן הרי הוא משנה ומהפך את כל הבראה כולה, שתיעשה מרכבה לשכינה, ובמעשה קטן שלו מיחד ה' אדנותו ואלקותו עליו, וקדוש יאמר לו.

וה' יעזור, שנוכל לטהר מחשבותינו, ולהתקדש עוד ועוד, ובפרט בימי ספירת העומר שמטרתם 'לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה', ושנוכח להתכונן למתן תורה הבא עלינו לטובה, אמן.

שְׁמַעוּ קוֹל דְּקוֹל שְׁמִי נְחִית

שמעו קול: עולו ואתו, ואתכנשו להילולא דרבי שמעון (אדרא זוטא)

תשכח מפירי
בס"ד, אייר תשפ"ה

ישמח לב מבקשי ה'

הגנו להודיע לציבור מבקשי ה' על שיעור לקראת ל"ג בעומר

כהכנה דרבה לקראת הילולא דרשב"י

מאת הגאון החסיד

רבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

- השיעור ביידיש -

השיחה תתקיים אי"ה ביום שלישי ט"ז אייר פר' אמור הבעל"ט

בביהמ"ד ארי שבחבורה רחוב הארגמן 4 ירושלים

בשעה 9:00 בערב

- על שיעור הכנה לשבועות תבוא בעז"ה הודעה נפרדת -

בברכת התורה

שמעו ותחי נפשכם

"אני לדודי ועלי תשוקתו, כל יומיון דלחקטרגא
בהאי עלמא, בחד קטירא לחקטרגא ביה בקוב"ס
גשמתו ביה אחידא, ביה להיטא, ביה לחדנקה"
חננא זוטא (זוהר חלק ג' דשא, ח', רלב, ח')